

τῷ μέσῳ τῶν ἀπειροπληθῶν νήσων καὶ σκοπέλων τοῦ πελάγους τούτου, διότι τὰς ἐλαφρὰς τῆς πορείας παραλλαγὰς δὲν δύναται ὁ διὰ τῆς πυξίδος ὑπολογισμὸς νὰ προσδιορίσῃ.

Κατὰ τὸ λυκαυγὲς ἐν τούτοις εὐρέθημεν πλέοντες παρὰ τὰς ἐρημονήσους τῆς Ἀμοργοῦ, τὴν Σχοινοῦσαν καὶ τὴν Ἡράκλειαν. Κοπάσαντος δὲ ὀλίγον τοῦ ἀνέμου καὶ καταστάντος δυσμικοῦ διετάχθη ἡ ἀναπέτασις τοῦ δόλωνος, τοῦ ἡμιολίου καὶ τοῦ ἐπιδρόμου, ἐπιταχύνασα οὕτω τὴν πορείαν, ὥστε περὶ τὴν δείλην ἐποντίζομεν ἐν τῷ λιμένι τῆς Σύρου.

Ἡ βαρεῖα ἄλυσσος ἐκρότει καθελκομένη, ἡ δὲ Σαλαμινία πληττομένη πλαγίως ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἅτινα ἀσθενέστατα ἀνακόπτει ὁ βραχίων τοῦ λιμένος τῆς Σύρου, ἐκινεῖτο πλευρικῶς κατερχομένη μέχρις ἐπαφῆς τῆς ἰσάλου, ὅτε μὲν διὰ τῶν δεξιῶν δρυφάκτων, ὅτε δὲ διὰ τῶν ἀριστερῶν, καὶ διαγράφουσα διὰ τῶν ἰστῶν αὐτῆς εὐρύτατα τόξα ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

Τὰς ἀγωνιώδεις συνεπείας τῆς τοιαύτης κινήσεως δὲν λησμονοῦσι βεβαίως ποτὲ οἱ πεπρωκισμένοι δι' ὄργανισμοῦ, ἥκιστα ἀρεσκομένου εἰς τοιοῦτον χορόν, οἱ ὅποιοι ὅταν ταξειδεύωσιν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, τὰς περιπαθεστέρως ἐκφράσεις εἰς ἐπίκλησιν ἀρωγῆς διανέμουσιν ἐξ ἴσου μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ . . . θαλαμηπόλου τοῦ ἀτμοπλοίου.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἄπ' τὴν Ἐκθεσι ἀπερνᾷ
Ἡ Τιμιότη σκυθρωπή
Τί ναι πάνου ἐδῶ ;—ῥωτᾷ
Καὶ κινᾷ γιὰ ν' ἀναιβῆ.

Ἐ! ποῦ πᾶς;—τῆς ἀπαντοῦνε—
Ἐτὸ παλάτι, ποῦ θωρεῖς,
Δὲν ἔμπορῶν νὰ σὲ δεχθοῦνε
Μὲ τὰ ροῦχα, ποῦ φορεῖς.

—Κύττ' ἀσκέρι, ποῦ ἀνεβαίνει!
Μήπως ἔχουνε χροά;
Μήπως φράγκα παρασταίνει
Μὲ τὸ στῆθος τὸ γυμνό;

— Ἐδῶ ἢ Τέχνη θριαμβεύει·
 Ἐχει ὁ νοῦς ἐδῶ γιορτὴν·
 Ἐἶνε Σπίτι, ποῦ βραβεύει
 Τὴν ἀξία, τὴν προκοπήν.

— Ἄχ. ἀνάθεμα τῇ χώρᾳ,
 Ποῦ τὴν τέχνην προτιμᾷ·
 Ὅπου ὁ νοῦς παίρνει τὰ δῶρα,
 Κ' ἢ Τιμὴν ψωμοζήτῃ!

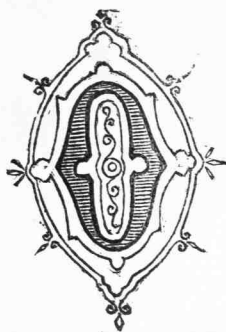
Εὐτυχιὰ ἔστη χώρᾳ ἐκείνῃ,
 Ποῦ νὰ δείξῃ θὰ ἤμπορῇ
 Ἐνα Σπίτι, ποῦ νὰ δίνῃ
 Τὰ βραβεῖα ἔστην ἀρετῇ.

1890.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΚΥΜΗΝ

Ο Κάραβος. — Ὁ ἀγωγιάντης μου κὺρ Εὐαγγέλης. — Κακοτοπιὰ. —
 Τὸ Χάρι τῆς Ἀρετῆς. — Ἡ Εὐβοϊκὴ γῆ. — Σμιγᾶδι καὶ καλαμπόκι.
 Χωρικοί καὶ χωρικοί. — Ποιμενίδες. — «ὦτς! μάτς!» — Ἡ ὁδός. —
 Ἀνλωράριον καὶ Ἄγρια Θέκλα. — Ἡ κοιλὰς τοῦ Ὁξυλίθου. — Θά-
 λασσα, θάλασσα! — Διὰ τῆς παραλίας. — Ἡ πρώτη θεά. — Ἡ ἐκκα-
 μίνευσις τοῦ σιδήρου. — Τὰ ἀνθρακωρῶν χεῖα. — Ἡ Κύμη. — Ἡ πόλις
 καὶ οἱ κάτοικοι. — Ἡ Κυμαία. — Ἡ ζωὴ ἐν Κύμῃ. — Μεταξωτὰ καὶ
 οἶνοι. — Ἀρσεικὸν ἢ θηλυκό; — Τὸ ζήτημα τοῦ λιμέρος. — Ὁ ἀπὸ
 Ἀλιβερίου εἰς Κύμην σιδηρόδρομος. — Λιαστὰ σταφύλια.

κ. Ἰωάννης Στεφάνου, εἰς τῶν πλουσιωτέρων καὶ
 μᾶλλον ἀνεπτυγμένων προϋχόντων τῆς Κύμης, δι-
 ελθὼν πρό τιος ἐξ Ἀθηνῶν, εὐηρεστήθη νὰ μὲ
 προσκαλέσῃ, ὅπως ἐπισκεφθῶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ.
 ἌἘλατε εἰς Κύμην, μοὶ ἔλεγεν. Ἐλλάς δὲν εἶναι
 μόνον αἱ Ἀθῆναι, πρέπει νὰ λάβητε ιδέαν καὶ
 τοῦ ἐπαρχιακοῦ βίου· ἔχει καὶ αὐτὸς τὰ καλὰ του». Ἡ
 πρόσκλησις ἐγένετο τοσοῦτον εὐγενῶς, τὰ ὑπο-
 στηρίζαντα αὐτὴν ἐπιχειρήματα ὑπῆρξαν τοσοῦτον πειστικά, ὥστε